

The Uniform Project zamelt met één jurkontwerp geld in voor Indiase straatkinderen

CREATIEF MET JURK

Eén vrouw. Eén jurk. Eén jaar. Dat is Sheena Matheikens plan. De New Yorkse met Indiase roots draagt een jaar lang dezelfde jurk als statement voor duurzame consumptie. Maar Matheikens wilde meer dan een 'kijk naar mij'-blog, dus maakte ze van haar Uniform Project een geldinzamelactie voor een Indiase organisatie die sloppenwijkkinderen naar school wil sturen. In uniform, uiteraard.

DOOR NATHALIE LE BLANC

Een uniform. We hebben er allemaal wel al eens een gedragen. Was het niet op school dan wel bij de jeugdbeweging of voor je (vakantie)job. Voor de ene is een uniform een hel van eenvormigheid, de andere vindt het net makkelijk om niet elke ochtend te moeten nadenken over wat ze vandaag zal aantrekken. Zeer weinig volwassen vrouwen kiezen er bewust en helemaal vrijwillig voor om een jaar lang elke dag dezelfde jurk te dragen. Toch is dat net wat Sheena Matheikens van The Uniform Project al sinds 1 mei doet.

Creative flair

Matheikens, die als creatief directeur voor een webdesignbureau werkt, zocht een creatieve uitdaging die meteen een aantal van haar ideeën over duurzaamheid en consumptie zou uitdrukken. Ze koos voor mode als medium, omdat het visueel en persoonlijk is.

"Stijl is een manier om jezelf uit te drukken. Ik wilde het dagelijkse ritueel van mezelf aan te kleden - een routine waar iedereen zich in herkent - deel laten uitmaken van iets groters. Ik ben opgegroeid in Kerala, India, waar ik zoals alle kinderen een schooluniform droeg. Ondanks die opgelegde conformiteit deed elk kind zijn best om iets van zichzelf in zijn uniform te leggen. Jongens rolden hun mouwen op of trokken hun broek heel hoog om hun schoenen te doen ophalen. Terwijl meisjes geobsedeerd waren door armbanden, bindi's en rare kapsels.

"Net als veel tieners was ik verlegen. Daarom droeg ik mijn uniform graag. Het zorgde ervoor dat ik in de massa opging, terwijl ik tegelijk met een beetje creativiteit toch mijn persoonlijkheid kon tonen. Want in een zee van uniformen bleef je altijd elke individuele tienergeest zien. Met dit project wilde ik dezelfde regels van toen uittesten, alleen niet binnen de muren van een strenge school, maar op de schitterende plek internet. Om eens te

zien of ik mijn creatieve flair kan behouden binnen de strikte grenzen die ik mezelf heb opgelegd."

Matheikens besloot een jaar lang dezelfde jurk te dragen, maar met de hulp van tweedehands- en vintage spullen, juwelen, afdankers, giften, zelfgemaakte of verbouwde kledingstukken zou ze er elke dag een andere outfit mee opbouwen. Het moest een speelse oefening in duurzame mode worden en een pleidooi tegen het te snel dumpen van onze aankopen. Maar het project is zeker niet antifashion, integendeel. Dat de jurk elke dag opgeleukt wordt en er de ene keer als een braaf mantelpakje, en dan weer als een punkoutfit of een perfecte begeleider voor een sari uitziet, is net een perfecte illustratie van onze honger naar modenieuwigheden en onze daaraan gelinkte creativiteit.

Tiranie van trends

De jurk, een eenvoudig model met een mooi ingewerkte plooi en een knopsluiting, kan aan beide kanten worden gedragen en is het ontwerp van Uniform-partner Eliza Starbuck. De twee leerden elkaar kennen in de New Yorkse metro. Starbuck merkte

Matheikens rare gele kousen op, sprak haar erover aan en zat voor ze het goed en wel besepte aan haar naaimachine om een jurk te maken die zo goed in elkaar zit dat je ze 365 dagen na elkaar kunt aantrekken zonder dat het gaat vervelen. "Mode is niet bepaald duurzaam. We worden getiranniseerd door trends", aldus Starbuck. "Wat we met dit project willen aantonen, is dat het niet de jurk is die er toe doet, maar wel het meisje in de jurk. Veel van wat we vandaag kopen is goedkoop en slecht gemaakt. Het valt snel uit elkaar en we dragen het maar heel kort. Dat is jammer. Dit is dus ook een pleidooi voor kwaliteit en vakmanschap. Misschien kunnen we een paar mensen inspireren om hun shopping-gewoontes te veranderen."

Omdat het de bedoeling is dat Matheikens de jurk elke dag de hele dag draagt, had ze een aantal duidelijke eisen voor designer Starbuck. Ze heeft een hekel aan handtassen, dus er moesten verborgen zakken in. Een heel jaar, dat betekent dat de jurk zowel in de zwoele New Yorkse zomer als in de ijskoude winter moet functioneren. Er moesten dus laagjes onder en over kunnen. Als fan van vintage en recyclage wilde Matheikens de jurk ook kunnen combineren met een maximum aan andere kledingstukken. Korte, wijde mouwtjes dus, en een rij knopen van boven tot onder zodat de jurk ook als tuniek of jasje kan dienen.

Goed doel

Omdat Matheikens thuis is in de wereld van het wereldwijde web, zou The Uniform Project een blog worden waarop je elke dag foto's van de gepimpte jurk kon zien. Maar ze wilde meer dan een 'kijk naar mij'-oefening. "Op zich is daar niets mis mee, maar ik wilde iets doen wat een verschil maakte. Ik

■ Sheena Matheikens draagt een jaar lang dezelfde jurk als pleidooi voor duurzame consumptie. Het kledingstuk wordt elke dag in een andere combinatie gedragen, van braaf mantelpakje tot punkoutfit.

FOTOS RV

leerde de Akanksha Foundation kennen, een organisatie die het onderwijs in India wil revolutioneren. Elk schoolgaand kind kost de Indiase staat 360 dollar. Maar veel kinderen, vooral uit de sloppenwijken, gaan helemaal niet naar school en 80 procent van alle schoolkinderen stopt er met school als ze ongeveer tien jaar zijn.

SHEENA MATHEIKENS:

Stijl is een manier om jezelf uit te drukken. Ik wilde het dagelijkse ritueel van mezelf aan te kleden deel laten uitmaken van iets groters

"Akanksha wil de 7,5 miljoen Indiase kinderen die vandaag niet naar school gaan ook een kans geven door per kind die 360 dollar in te zamelen. Daarmee betalen ze schoolgeld, materiaal en uniformen en pleiten ze bovendien voor

meer scholen. Uniformen, 365 dagen, mijn puzzel viel in elkaar. Zelf leg ik elke dag een dollar opzij, zodat ik op het einde van het jaar een kind kan sponsoren. En ik wil met The Uniform Project zo veel mogelijk geld inzamelen om zo veel mogelijk kinderen naar school te kunnen sturen."

Zes maanden na de start van het project is al meer dan 27.000 dollar ingezameld. Er zijn plannen om de jurk te produceren en verkopen, en er komt op het einde van het project een veiling waar alle accessoires en speciale kledingstukken verkocht zullen worden. De kans is ook groot dat er een boek verschijnt.

En nee, Matheikens is haar jurk nog niet beu. Er is niets wat ze uit haar oude kleerkast mist, zegt ze.

www.theuniformproject.com. Het project is ook te volgen op Facebook en Twitter.

DE SUNSHINE SHOOTERS

Slot: Terug thuis

Twee dames, een tweedehandswagen en een rally door Afrika

Wax-medewerkster Sabine Clappaert (l.) en fotografe Inge Grossen namen als de Sunshine Shooters deel aan de alternatieve rally 'Antwerpen-Banjul Challenge'. Intussen zijn ze heelhuids terug, tijd voor conclusies dus.

Vergeten stukjes

Elk verhaal heeft een einde en ook ons avontuur van Antwerpen naar Banjul is ondertussen afgelopen. Achttien dagen, 7.213 ongeloflijke kilometers en zes landen later zijn we terug op bekende grond. De stoffige rugzakken zijn geleegd, de slaapzakken weer op zolder geduwd en de vuile was is proper. De auto waarin we drie weken lief en leed hebben gedeeld, blijft als enige getuige van ons avontuur achter in Banjul, waar hij binnenkort onder de hamer gaat ten bate van ons gekozen goede doel: het aanstellen van een gynaecoloog in de kliniek van Kartung.

Familie en vrienden wachten vol grootse verwachtingen op onze verhalen. Als ik hun hoopvolle gezichten zie, wens ik soms dat ik een glorieus verhaal met een imponerend Hollywoodachtig happy end kon vertellen. Een einde vol vrolijk lachende kindjes op weg naar school, blakend gezonde moeders die maaltijden met drie voedselgroepen bereiden en efficiënte, ethische liefdadigheidsorganisaties die zich onvermoedbaar inzetten voor het lot van zwakkeren. Maar zo netjes speelt Afrika het niet. Een terugblik op deze

ongeloflijke ervaring brengt een maastroom van emoties met zich mee: blijdschap, trots, teleurstelling, twijfel, verwondering, hoop.

7.000 km lang dicht bij jezelf

Reizen is leren, en elke reis brengt nieuwe lessen met zich mee. Deze reis bevestigde nogmaals dat te lang binnen je comfortzone vertoeven sluipend nare gevolgen kan hebben. "Te lang in een land verblijven doet geloven dat je groter bent dan je echt bent en maakt je kleiner dan je kunt zijn." Tot dit besef kwam ik op een verlaten strand ergens middenin Mauritanië, na een helse eerste week vol confrontaties met mijn eigen netjes verpakte vooroordelen en irrealistische angsten. Gestroopt van het laagje vernis dat we over ons dagelijkse leven leggen, zonder de kronkels die we gemakshalve rond moeilijke onderwerpen weven, weg van onze gebruikelijke context, daar herontdekken we vergeten stukjes van onszelf. Daar leren we opnieuw wie we echt zijn.

Ook de antropologiestudenten van de Vrije Universiteit Amsterdam die meereisden om de deelnemers als onderwerp voor

hun eindwerk over groepsdynamiek te bestuderen, kwamen zeker niet bedrogen uit. Een reizend konvooi van bijna honderd altruïstisch geïnspireerde Belgen en Nederlanders van alle leeftijden en sociale achtergronden zorgt namelijk voor een interessante microkosmos. Sociale barrières vervagen, spelregels wijzigen, banden groeien en verstrengelen razend snel.

Soms waande ik mezelf in een parallel universum: een aflevering van *Expeditie Robinson*, even later een verdwaalde episode uit *Temptation Island*. De studenten hadden zeker genoeg stof tot nadenken, al merkten velen onder ons met een glimlach op dat de veranderende groepsdynamiek vaak het sterkst tot uiting kwam binnen het groepje studenten zelf.

Wantrouwen

Daar stonden we dan met zijn allen op 21 oktober in Banjul: een kleurrijk groepje Europeanen, breed glimlachend en trots met onze auto's vol giften voor Afrika. Tijdens een vrolijke verwelkomingsceremonie, omringd door zingende kinderen en dansende vrouwen, bedankt de organisatie ons voor

de steun. Even later ontvangt elk team een certificaat als bewijs dat ze de 7.000 kilometer lange reis succesvol hebben voltooid.

En dan, net voor de beklievende hitte in het verloederde receptielokaaltje ons te veel wordt, spreekt het hoofd van The

Deze reis heeft het nogmaals bevestigd: te lang binnen je eigen comfortzone vertoeven kan nare gevolgen hebben

Gambian Chamber of Commerce, de organisatie die het project rond microkrediet voor vrouwen leidt, de groep nog even toe. Want er heerste in sommige teams wantrouwen tegenover de oprechtheid van dit project en daarvoor hadden ze afgehaakt, zo had hij vernomen. Netjes in een kreukvrij pak spreekt hij de groep in foutloos Engels

toe. Sinds 2007 is er al 7.000 euro op de rekening ten behoeve van het project gestort, vertelt hij, en hij somt de bedragen van de cheques en de bijbehorende stortingsdata op. Maar 7.000 euro, daar kan de organisatie niet veel mee doen, vervolgt hij kalm. Er is meer nodig voor ze structurele, financiële ondersteuning aan ondernemende vrouwen kan bieden. En tot dan, concludeert hij ietwat weemoedig, blijft het geld het best gewoon op de rekening staan.

Verstomd veeg ik de zweeddruppels van mijn voorhoofd. Ik denk aan de twintig dozen verbanden, talloze flessen ontsmettingsmiddel en andere medicijnen achteraan in onze Land Rover en aan de ettelijke duizenden euro's die onze auto op de veiling kan opbrengen. Ik kan alleen maar hopen dat het ziekenhuis in Kartung onze bijdrage wel degelijk gebruikt voor het aanstellen van een gynaecoloog. Wij volgen het alleszins nauwgezet op.

En zo komt er ook aan ons verhaal een einde. Wij zijn het er alleszins over eens: een ervaring als deze, zelfs met al haar grillige hoekjes en kantjes, wensen we iedereen die we liefhebben toe.